

Arrest

**nr. 340 944 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ARIËN *loco* advocaat A. FADILI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten.

Op 4 december 2025 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 januari 2026 wordt verzoeker gehoord via videoconferentie door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een soennitische Marokkaan van Berber origine, geboren en getogen in Ijermaouas, provincie Driouch. Uw ouders en twee zussen wonen sinds ca. 2005 in de stad Nador. Twee andere zussen zijn gehuwd en wonen eveneens in Nador. U heeft ook één broer, woonachtig in Spanje of Frankrijk.

Volgens uw verklaringen reisde u rond 2004 van Marokko naar België. U werd in december 2004 aangehouden door de politie van Antwerpen wegens onwettig bezit van drugs (cocaïne en heroïne) en verklaarde H.B. te heten. U werd in maart 2005 veroordeeld tot één jaar cel en werd daarna naar een gesloten centrum begeleid met het oog op uw uitzetting. U stelde in juni 2005 plots over de Algerijnse nationaliteit te beschikken teneinde uw repatriëring te voorkomen. Uiteindelijk werd u op 25 juni 2005 onder escorte gerepatriëerd naar Casablanca. Naar eigen zeggen keerde u na de zomer van 2005 terug naar België. In de daaropvolgende jaren werd u meermaals aangehouden door de Antwerpse politie wegens drugsfeiten, waarbij u verschillende aliassen opgaf (G.J., H.E.J. – nu weer Marokkaan, dan weer Algerijn). Ook werd u nog eens drie keer veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen. Op 25 april 2019 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar. U werd op 15 juni 2020 aangehouden en opgesloten ten gevolge van deze veroordeling. Ten gevolge hiervan werd uw recht op verblijf op 4 januari 2021 ingetrokken, waartegen u beroep aantekende. Op 9 juni 2021 werd dit beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U zal op 27 januari 2026 strafeinde bereiken.

Op 19 augustus 2025 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met vasthouding met het oog op verwijdering. U werd aangehouden en in hechtenis genomen in een gesloten centrum. Een repatriëring naar Marokko op 9 september 2025 kon niet worden uitgevoerd daar u zich hiertegen verzette. De repatriëring van 13 november 2025 werd geannuleerd wegens een verlopen laissez-passer. Op 4 december 2025, toen uw derde repatriëringspoging op handen was, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U bewam op 16 april 2008 uw recht op verblijf wegens uw huwelijk in 2007 te Nador (Marokko) met de Nederlands-Marokkaanse O.A.. Jullie zijn in oktober 2020 gescheiden. Tijdens uw huwelijk begon u een relatie met de Marokkaanse S.B.H., die toentertijd eveneens gehuwd was. Op 30 november 2013 beviel zij van uw zoon M.J., die u op 25 juni 2014 erkende. Aanvankelijk woonden jullie samen, maar uiteindelijk eindigde jullie relatie en keerde S. met M. terug naar haar echtgenoot.

U vreest bij terugkeer naar Marokko verschillende problemen. U stelt dat u in 2017 het Antwerpse café van uw paternale oom en diens vriend overnam in Antwerpen en dat u hiervoor ca. 20.000 euro van uw Marokkaanse bankrekening opnam. Daar u in 2020 definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, deed u het café met verlies van de hand voor slechts 5000 euro. Uw vader is als gevolg hiervan boos op u: wegens uw detentie omwille van drugsfeiten en wegens het verlies van het gespaarde geld. Daarnaast erkent uw vader uw zoon M. niet daar hij buitenechtelijk werd geboren. Nog leende u ter renovatie van het café zo'n 10.000 euro van een vriend. U moet dit geldbedrag nog steeds terugbetalen – wat u niet kan – en vreest dat u door deze schuld in Marokko in de gevangenis zal belanden. U voert ook aan dat u reeds langer in België verblijft dan dat u in Marokko woonde en dat u er geen woonst heeft. U verklaart eveneens er niet te beschikken over een netwerk dat u kan begeleiden bij onderdak of werk. Daarnaast stipt u aan dat er in Marokko geen werk is. Ook wijst u erop dat uw minderjarige zoon M., beschikkend over de Belgische nationaliteit, in België woont en u bij hem wil blijven.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer. Wel werden er in uw administratief dossier een kopie van uw Marokkaans paspoort (geldig 18 mei 2006 tot 17 mei 2011) en een laissez-passer gevonden (geldig tot 29 oktober 2025)

B. Motivering

Naast het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde ook het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt, dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen elementen zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken en dat u geen medische problemen heeft (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ en Verklaring DVZ d.d. 09/12/2025, vraag 29). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaart u echter dat u vergeetachtig bent, dat u niet echt kan spreken en dat u zich mentaal niet zo goed voelt (CGVS, p. 3). Dit zijn blote beweringen, u legt immers geen stukken neer ter staving van uw fysieke en/of mentale gezondheidstoestand. Zo toont u niet aan dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de notities van het onderhoud blijkt dat de kwaliteit van de interactie goed was. U verklaart op het einde van het onderhoud alles gezegd te hebben wat u wou zeggen (CGVS, p. 12).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet gegrond zijn.

1. Uit uw gedrag en verklaringen blijkt dat uw komst naar België niet uit een gegronde vrees voor vervolging volgt. Bovendien blijkt dat uw verzoek om bescherming werd ingediend ter voorkoming van een repatriëring naar Marokko na een definitieve veroordeling, wat neerkomt op een flagrant misbruik van de procedure internationale bescherming:

1.1 U kwam naar eigen zeggen in 2005 België binnen en na een definitieve veroordeling tot zes jaar cel op 25 april 2019 werd uw recht op verblijf via huwelijk en uw zoon ingetrokken, wat na een beroep uwentwege op 9 juni 2021 definitief werd. U diende pas bij een derde poging tot repatriëring een verzoek om internationale bescherming in zonder dat u daar een redelijke verklaring voor kan geven (Verklaring DVZ, 9/12/2025, vraag 33). Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming.

1.2 U blijkt geen enkele persoonlijke vrees te koesteren indien u naar Marokko zou terugkeren. Zo werd u in Marokko nooit gearresteerd, heeft u er niet in de gevangenis gezeten, bent u er nooit veroordeeld en is er ook nooit een proces tegen u gestart in Marokko. Evenmin bent u er ooit actief geweest in een organisatie, vereniging of partij (Vragenlijst CGVS door DVZ, 9/12/2025, vragen 3.1-3.3; CGVS, p. 11).

1.4 Dat u zich in het verleden in België identificeerde als H.B., G.J. en H.E.J.– nu weer als Marokkaans, dan weer Algerijns staatsburger –, toont bovendien aan dat u er niet voor terugdeinst om de Belgische autoriteiten te misleiden als u dat zo uitkomt.

1.5 U ondergaat heden de laatste fase van uw zesde opsluiting in België en u werd onder verschillende aliassen (cf. supra) reeds viermaal strafrechtelijk veroordeeld sinds u in België verblijft, wegens het opzettelijk handelen in cocaïne en heroïne in georganiseerd verband. Er werd telkenmale vastgesteld dat u geen oprecht schuldinkeer vertoont en gewezen op een opportunistische en egoïstische ingesteldheid uwentwege.

2. Uw familiale en financiële problemen ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie:

2.1 Het probleem met uw vader die boos op u is geworden wegens de opname van het geld van uw Marokkaanse spaarrekening voor het café; uw veroordeling wegens drugsfeiten en het handelen in drugs; alsook uw buitenechtelijke zoon – waarna hij het contact minimaliseerde (CGVS, pp. 7, 11), valt niet onder één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Deze problemen zijn immers louter interpersoonlijk van aard. Bovendien koppelt u er geen concrete, persoonlijke vrees aan indien u naar Marokko zou terugkeren.

2.2 Het probleem met uw vriend Mo., die u 10.000 euro leende om het café te renoveren en die u een cheque van uw Marokkaanse bank als onderpand gaf (CGVS, pp. 10, 11, 12), valt ook niet onder één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en is ook enkel interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. Bovendien kent u de achternaam van Mo. niet eens; heeft u al jarenlang niets van hem vernomen en heeft u zelfs zijn contactgegevens niet; en kan u geen begin van bewijs voorleggen van deze lening. Dat u hypothetisch gezien in de problemen zou kunnen komen met het Marokkaanse gerecht als Mo., die volgens uw weten in Rotterdam zou wonen, de cheque in Marokko zou willen innen, geen geld kan opnemen en daarna een klacht tegen u zou kunnen indienen bij de Marokkaanse autoriteiten, is dan ook erg ver gezocht en niet overtuigend.

2.3 Waar u bij de DVZ nog stelt dat u geen contact meer heeft met uw familie (ouders, zussen/broer) wegens ruzie (Verklaring DVZ, 9/12/2025, vraag 15), moet voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat u in uw persoonlijk onderhoud verklaart nog wel in contact te staan met uw zussen en moeder (CGVS, pp. 7-8).

2.4 Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van de DVZ (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) dat u kon rekenen op bezoek van K.J. in 2021 en 2023 (DVZ: Rapport DID, 19/10/2021; DVZ: DID/NOTA, 12/9/2024) en N.J. in 2024 (DVZ: DID/NOTA, 12/9/2024). Hoewel de familieband in deze documenten niet verder werd gespecificeerd, moet worden aangestipt dat u bij het interview met de DVZ in het kader van uw huidige asielverzoek aangaf dat twee van uw zussen A. (N.) en K. heten. Dat juist deze twee dames u de afgelopen jaren in de gevangenis hebben bezocht, is dan ook erg toevallig.

3. Uw Belgische (minderjarige) zoon in België volstaat evenmin voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus:

Het loutere feit dat u vader bent van een in België geboren zoon die over de Belgische nationaliteit beschikt (CGVS, pp. 4, 7-8, 9-10, 11, 12), geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw relatie een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid of levenspartner van een persoon met legaal Belgisch verblijfsrecht, louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

4. Betreffende uw zelfredzaamheid in Marokko:

4.1 U verklaart dat u in Marokko geen onderdak heeft, noch eigendommen of geld (CGVS, pp. 10, 11-12). U bent voldoende autonoom en zelfredzaam, alsook beschikt u over voldoende middelen om zich bij een terugkeer naar Marokko te redden. U stelt immers dat u hier kan rekenen op een netwerk van vrienden en familie bij het vinden van onderdak en een job (in het legale circuit) zodra uw detentie erop zit. Nog heeft u familie in Marokko waar u nog steeds mee in contact staat (CGVS, pp. 7-8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet zelf zou kunnen redden in uw vaderland, al dan niet met de hulp van uw familie in Marokko en België.

5. Inzake uw langdurig verblijf in België:

U verklaart dat u langer in België woont dan in Marokko en dat het lastig is voor u om na meer dan twintig jaar terug te keren naar Marokko (CGVS, pp. 8, 10, 11, 12). Wat dit betreft moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u zich na jaren van verblijf in België niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Marokko vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Marokko aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet worden aangestipt dat u onder verschillende aliassen (cf. supra) reeds viermaal strafrechtelijk veroordeeld sinds u in België verblijft en momenteel de laatste fase van uw zesde strafuitvoering uitzit wegens het opzettelijk handelen in cocaïne en heroïne in georganiseerd verband. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u, ondanks een verblijf in Antwerpen vanaf 2007-8, het Nederlands nog steeds onvoldoende machtig bent en bijstand van een tolk nodig heeft (Verklaring betreffende procedure, 9/12/2025).

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in samenhang met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en met artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

2.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

2.5. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen elementen zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken en dat u geen medische problemen heeft (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ en Verklaring DVZ d.d. 09/12/2025, vraag 29). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaart u echter dat u vergeetachtig bent, dat u niet echt kan spreken en dat u zich mentaal niet zo goed voelt (CGVS, p. 3). Dit zijn blote beweringen, u legt immers geen stukken neer ter staving van uw fysieke en/of mentale gezondheidstoestand. Zo toont u niet aan dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de notities van het onderhoud blijkt dat de kwaliteit van de interactie goed was. U verklaart op het einde van het onderhoud alles gezegd te hebben wat u wou zeggen (CGVS, p. 12).*

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist. Verzoeker stelt weliswaar dat hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaf dat hij vergeetachtig is, moeilijk kan spreken en zich mentaal niet goed voelt, doch, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, laat hij na enig medisch en/of psychologisch attest ter staving van zijn voorgehouden (mentale) gezondheidstoestand voor te leggen. Ook bij zijn verzoekschrift voegt hij geen dergelijk attest. Verder blijkt uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op een normale wijze is verlopen en dat verzoeker op het einde ervan niets meer had toe te voegen. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift bovendien na concreet te duiden welke steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet volgens hem nodig zouden zijn geweest. Waar hij betoogt dat de bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid bevat waar enerzijds *“wordt gesteld dat verzoeker vergeetachtig is en zich mentaal niet goed voelt”* en anderzijds *“wordt zonder nadere toelichting geconcludeerd dat hij volledig in staat was om “op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze” aan de*

procedure deel te nemen”, dient erop gewezen dat verzoeker zélf verklaarde dat hij vergeetachtig is en zich mentaal niet goed voelde, hetgeen hij evenwel niet staft, zoals hiervoor vastgesteld.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart dat zijn vader boos is omdat verzoeker wegens drugsfeiten in de gevangenis belandde en omdat hij schulden maakte in het kader van een café dat hij in Antwerpen uitbaatte. Verzoeker stelt tevens dat zijn vader zijn zoon niet wil erkennen omdat die buiten het huwelijk werd geboren. Voorts wijst verzoeker op een gebrek aan werk en aan een netwerk in Marokko en het verblijf van zijn zoon in België. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet gegrond zijn.

1. Uit uw gedrag en verklaringen blijkt dat uw komst naar België niet uit een gegronde vrees voor vervolging volgt. Bovendien blijkt dat uw verzoek om bescherming werd ingediend ter voorkoming van een repatriëring naar Marokko na een definitieve veroordeling, wat neerkomt op een flagrant misbruik van de procedure internationale bescherming:

1.1 U kwam naar eigen zeggen in 2005 België binnen en na een definitieve veroordeling tot zes jaar cel op 25 april 2019 werd uw recht op verblijf via huwelijk en uw zoon ingetrokken, wat na een beroep uwentwege op 9 juni 2021 definitief werd. U diende pas bij een derde poging tot repatriëring een verzoek om internationale bescherming in zonder dat u daar een redelijke verklaring voor kan geven (Verklaring DVZ, 9/12/2025, vraag 33). Aldus geeft u geen blijk van een nood te hebben aan internationale bescherming.

1.2 U blijkt geen enkele persoonlijke vrees te koesteren indien u naar Marokko zou terugkeren. Zo werd u in Marokko nooit gearresteerd, heeft u er niet in de gevangenis gezeten, bent u er nooit veroordeeld en is er ook nooit een proces tegen u gestart in Marokko. Evenmin bent u er ooit actief geweest in een organisatie, vereniging of partij (Vragenlijst CGVS door DVZ, 9/12/2025, vragen 3.1-3.3; CGVS, p. 11).

1.4 Dat u zich in het verleden in België identificeerde als H.B., G.J. en H.E.J.– nu weer als Marokkaans, dan weer Algerijns staatsburger –, toont bovendien aan dat u er niet voor terugdeinst om de Belgische autoriteiten te misleiden als u dat zo uitkomt.

1.5 U ondergaat heden de laatste fase van uw zesde opsluiting in België en u werd onder verschillende aliassen (cf. supra) reeds viermaal strafrechtelijk veroordeeld sinds u in België verblijft, wegens het opzettelijk handelen in cocaïne en heroïne in georganiseerd verband. Er werd telkenmale vastgesteld dat u geen oprecht schuldinkeer vertoont en gewezen op een opportunistische en egoïstische ingesteldheid uwentwege.

2. Uw familiale en financiële problemen ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie:

2.1 Het probleem met uw vader die boos op u is geworden wegens de opname van het geld van uw Marokkaanse spaarrekening voor het café; uw veroordeling wegens drugsfeiten en het handelen in drugs; alsook uw buitenechtelijke zoon – waarna hij het contact minimaliseerde (CGVS, pp. 7, 11), valt niet onder één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Deze problemen zijn immers louter interpersoonlijk van aard. Bovendien koppelt u er geen concrete, persoonlijke vrees aan indien u naar Marokko zou terugkeren.

2.2 Het probleem met uw vriend Mo., die u 10.000 euro leende om het café te renoveren en die u een cheque van uw Marokkaanse bank als onderpand gaf (CGVS, pp. 10, 11, 12), valt ook niet onder één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en is ook enkel interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. Bovendien kent u de achternaam van Mo. niet eens; heeft u al jarenlang niets van hem vernomen en heeft u zelfs zijn contactgegevens niet; en kan u geen begin van bewijs voorleggen van deze lening. Dat u hypothetisch gezien in de problemen zou kunnen komen met het Marokkaanse gerecht als Mo., die volgens uw weten in Rotterdam zou wonen, de cheque in Marokko zou willen innen, geen geld kan opnemen en daarna een klacht tegen u zou kunnen indienen bij de Marokkaanse autoriteiten, is dan ook erg ver gezocht en niet overtuigend.

2.3 Waar u bij de DVZ nog stelt dat u geen contact meer heeft met uw familie (ouders, zussen/broer) wegens ruzie (Verklaring DVZ, 9/12/2025, vraag 15), moet voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat u in uw persoonlijk onderhoud verklaart nog wel in contact te staan met uw zussen en moeder (CGVS, pp. 7-8).

2.4 Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van de DVZ (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) dat u kon rekenen op bezoek van K.J. in 2021 en 2023 (DVZ: Rapport DID, 19/10/2021; DVZ: DID/NOTA, 12/9/2024) en N.J. in 2024 (DVZ: DID/NOTA, 12/9/2024). Hoewel de familieband in deze documenten niet verder werd gespecificeerd, moet worden aangestipt dat u bij het interview met de DVZ in het kader van uw huidige asielerzoek aangaf dat twee van uw zussen A. (N.) en K. heten. Dat juist deze twee dames u de afgelopen jaren in de gevangenis hebben bezocht, is dan ook erg toevallig.

3. Uw Belgische (minderjarige) zoon in België volstaat evenmin voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus:

Het loutere feit dat u vader bent van een in België geboren zoon die over de Belgische nationaliteit beschikt (CGVS, pp. 4, 7-8, 9-10, 11, 12), geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw relatie een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid of levenspartner van een persoon met legaal Belgisch verblijfsrecht, louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

4. Betreffende uw zelfredzaamheid in Marokko:

4.1 U verklaart dat u in Marokko geen onderdak heeft, noch eigendommen of geld (CGVS, pp. 10, 11-12). U bent voldoende autonoom en zelfredzaam, alsook beschikt u over voldoende middelen om zich bij een terugkeer naar Marokko te redden. U stelt immers dat u hier kan rekenen op een netwerk van vrienden en familie bij het vinden van onderdak en een job (in het legale circuit) zodra uw detentie erop zit. Nog heeft u familie in Marokko waar u nog steeds mee in contact staat (CGVS, pp. 7-8). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet zelf zou kunnen redden in uw vaderland, al dan niet met de hulp van uw familie in Marokko en België.

5. Inzake uw langdurig verblijf in België:

U verklaart dat u langer in België woont dan in Marokko en dat het lastig is voor u om na meer dan twintig jaar terug te keren naar Marokko (CGVS, pp. 8, 10, 11, 12). Wat dit betreft moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u zich na jaren van verblijf in België niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Marokko vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Marokko aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet worden aangestipt dat u onder verschillende aliasen (cf. supra) reeds viermaal strafrechtelijk veroordeeld sinds u in België verblijft en momenteel de laatste fase van uw zesde strafuitvoering uitzit wegens het opzettelijk handelen in cocaïne en heroïne in georganiseerd verband. Daarnaast moet worden opgemerkt dat u, ondanks een verblijf in Antwerpen vanaf 2007-8, het Nederlands nog steeds onvoldoende machtig bent en bijstand van een tolk nodig heeft (Verklaring betreffende procedure, 9/12/2025)."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker om internationale bescherming verzocht ter voorkoming van een repatriëring naar Marokko na een definitieve veroordeling, hetgeen een flagrant misbruik van de procedure voor het bekomen van internationale bescherming uitmaakt, dient erop gewezen dat

verzoeker wel degelijk het recht heeft om om internationale bescherming te verzoeken. Dit staat er evenwel niet aan in de weg dat deze procedure erop is gericht om aan personen die op grond van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen, internationale bescherming te verlenen. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen dergelijke bescherming nodig heeft en dat hij bovendien pas laattijdig om internationale bescherming verzocht, namelijk wanneer hij voor een derde keer dreigde naar Marokko te moeten terugkeren. Als zodanig doet verzoekers handelen wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker dienaangaande op een gebrek aan een individuele analyse *“van de omstandigheden die het tijdstip van indiening kunnen verklaren, noch wordt onderzocht of verzoeker zich op dat moment in een andere psychologische of juridische situatie bevond”*. Hij laat evenwel na concreet te duiden over welke omstandigheden bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en/of over welke psychologische of juridische situatie hij het heeft. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Voorts wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gewezen op het gegeven dat verzoeker meerdere aliases gebruikte, dat hij meermaals werd veroordeeld voor verscheidene misdrijven en dat hij hierbij blijk gaf van een opportunistische en egoïstische ingesteldheid. Dit betreft geenszins een louter subjectieve beoordeling van de commissaris-generaal, doch zijn elementen die uit de betreffende veroordelingen kunnen worden afgeleid. Deze elementen zijn in het licht van het laattijdig indienen van onderhavig beschermingsverzoek wel degelijk relevant, daar zij duiden op een gebrek aan medewerking met de Belgische autoriteiten en een ingesteldheid die er geenszins op is gericht om deze autoriteiten een volledig en waarheidsgetrouw zicht te bieden op zijn persoonlijke situatie. Aldus vormen deze elementen een bijkomende negatieve indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming. Geenzins blijkt uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing dat deze elementen zouden worden aangewend om over te gaan tot *“een algemene karakterbeoordeling [...], waarbij impliciet wordt aangenomen dat deze elementen het ontbreken van nood aan internationale bescherming aantonen”*. Evenmin wordt verzoeker op basis van de artikelen 55/2 en/of 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van internationale bescherming.

Waar verzoeker verder stelt dat een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, dient erop gewezen dat de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, dat verzoeker in het verleden nooit werd gearresteerd, gevangengenomen of veroordeeld in Marokko en dat hij er geen politieke of activistische activiteiten had, wel degelijk bijkomende negatieve indicaties vormen voor zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Marokko. De asielinstanties dienen bij de beoordeling van een voorgehouden nood aan internationale bescherming immers rekening te houden met alle beschikbare elementen, waaronder eventuele gebeurtenissen uit het verleden. Verder wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de door verzoeker zelf aangehaalde elementen, met name de vrees voor zijn vader, zijn beweerde gebrek aan een netwerk in Marokko, de aanwezigheid van zijn zoon in België en zijn langdurige afwezigheid uit Marokko. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat niet werd onderzocht wat de impact is van zijn strafrechtelijk verleden in België en zijn detenties en bekendheid bij buitenlandse autoriteiten, laat hij na concreet te duiden op welke wijze uit deze elementen volgens hem een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Marokko zou kunnen blijken. Hij haalde deze zaken immers zelf niet aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Voorts wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom verzoeker als zelfredzaam kan worden beschouwd en waarom wordt geoordeeld dat hij er ingeval van terugkeer wel degelijk op een netwerk kan rekenen, alsook waarom het verblijf van zijn zoon in België en zijn langdurig verblijf in België op zich niet van aard zijn om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming (zie *supra*). Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat zulks niet zou worden onderbouwd met concrete elementen.

Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing geen afdoende onderzoek wordt gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, dient erop gewezen dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent de aangehaalde problemen, niet dienstig aangevoerd. Evenmin toont verzoeker aan dat de commissaris-generaal op een onvoorspelbare en/of incoherente wijze zijn verzoek om internationale bescherming heeft onderzocht. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in verzoekers nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Marokko zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER